

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

„Niciodată n'am văzut ca aceasta.” (Marcu 2, 12.)

Orășelul Cafarnaum de pe malul apusean al mării Galileiei a fost martorul celor mai multe minuni ale lui Isus. Vindecarea îndrăcitului, vindecarea soarei lui Petru, „tămăduirea multora cari pătimeau de multe feluri de boale,” sunt toate minuni săvârșite de Isus în acest orășel și jurul lui.

Nu este minune, dacă locuitorii orașului, când au știut, că Isus va veni din nou în oraș, au așteptat cu mare nerăbdare; unii pentru a-L contrazice, alții pentru a-L admira; unii cu înfrigurare, alții cu bucurie și mândrie nespūsă, văzând în El pe Mântuitorul cel făgăduit. Unii îl așteptau ca să-I asculte învățăturile și ca să-I vadă faptele, alții ca să-I găsească o vină și să poată arunca cu piatră asupra Lui.

Și venind Isus din nou, a intrat într-o casă „și — spune Sfânta Evanghelie — îndată s'eu adunat mulți, încât nu mai puteau încăpea nici la ușe.” (Marcu 2, 2.) Au venit în grabă și cei buni și cei răi, n'au lipsit însă mai cu seamă bolnavii, cari așteptau dela El tămăduirea boalelor care le chinuia trupul. Așa a venit în mare grabă, adus de patru, un slăbănog care — din cauza mulțimii ce stătea împrejur — n'a putut să între, decât numai așa, că au descoperit casa și au slobozit patul în care zăcea slăbănogul.

Dar Isus, căruia I-a plăcut de tăria credinții celui bolnav, nu l-a vindecat ca un medic, dând medicamente. Nici nu l-a ridicat ca un făcător de minuni, ca de altă dată prin vorba „scoală,” ci prin neînțeleasa formulă: „Fiule, iartă-ți-se păcatele tale.” (Marcu 2, 5.)

Dar dece Domnul, în loc de vindecare,

iartă: păcatele? Vrea să-și arate prin aceasta dumnezeirea Sa, vrea să-și cunoască prin aceasta dușmanii, cari în această vorbă vor vedea o hulă adusă lui Dumnezeu? De sigur, din puține locuri ale sfintei Scripturi se arată mai bine atât dragostea și încrederea care o aveau față de Isus cei curați cu inima, cât și ura ascunsă și abia stăpănită a fariseilor și cărturarilor față de El. De sigur, a vrut ca să arate, că a avut putere de a ierta păcatele, căci celorce mai înainte îi spuneau că-i hulă față de Dumnezeu când zice, că iartă păcatele, acum chiar în ciuda acestora, le spune: „Ci ca să știți, că are Fiul omului putere a ierta păcatele pe pământ: ție îți zic, scoală, ia-ți patul tău și mergi în casa ta.” (Marcu 2, 10—11) Și s'a sculat bolnavul. Unde trebuie o mai strălucită lovitură ce i se dă obrăzniciei și fățarniciei, decât acest răspuns, dat fariseilor! Unde trebuie o mai hotărîtă afirmare a misiunii sfinte a Domnului, decât această afirmațiune atât de hotărîtă, confirmată momentan de fapta suprafirească a vindecării!

Dar Isus, iertând păcatele, mai vrea să-i arate bolnavului pentru vecinică știre, că boalele și relele sunt urmarea păcatului.

Și lumii de azi, acest lucru nu-i place. Pentru aceasta-L hulește și lumea de astăzi pe Domnul, pentru aceasta fuge de El, de învățătura, de biserica, de servitorii Lui. Lumea de azi îi iartă lui Isus, că atunci, în vremurile acele îndepărtate a iertat păcatele, îi iartă, că atunci a vindecat bolnavii, dar nu-i place, când susține, că boala și relele din lume sunt urmările păcatului. Lumii nu-i place să audă peste vremuri străbătând acest glas dumnezeiesc plin de muștrare, că păcatele sunt cauza durerilor din lume și a morții.

Dar acesta este un adevăr confirmat

de Celce a învățat neamul omenesc ca nimeni până atunci și nici de-atunci încoace, Celce autoritatea vorbelor Sale a confirmat-o prin fapte de cari nimeni niciodată n'a văzut, „nici odată nu am văzut ca aceasta.” (Marcu 2, 12.)

Când ?

Grijile vieții pământești ne absoarbă, numai cu ele ne ocupăm, pentru sărmanul nostru suflet nu ne rămâne nici timp, nici atenție necum energie. Deși acel suflet abandonat de noi, ar avea urgentă nevoie de intervenție energetică, căci el e expus peirei în fiecare moment. Inzădar ne lipim noi de pământ, ne zbatem după bunuri pământești, ne vindem sufletul pentru bani de argint și aur, într'o zi va veni moartea și ne va rupe dintre bunurile noastre câștigate prin sudoarea feței noastre și a altora, prin lacrimile noastre și ale semenilor noștri. Și atunci nu ne vom deosebi de ultimul cerșitor, tremurând vom sta și vom căuța în amintirea noastră vr'un fapt bun, care să cântărească, cât cântăresc toate păcatele noastre. Căci după moarte imediat urmează judecare noastră și aceasta e ce îi inspăimântă, pe aceia cari sunt în pragul morții.

Dar când va sosi ziua morții noastre ? Nu știm, — dar va sosi, căci cine s'a născut, trebuie să și moară. Aceasta este unica regulă a lumii, care nu suferă excepții. Și după moarte ? După moarte vom fi judecați, de Judecătorul cel mai drept, cel mai imparțial, dar cel mai înfricoșător. La judecata aceasta niciun motiv și nicio intenție nu rămâne ascunsă și multe fapte, care înaintea lumii, poate au făcut cinste făptuitorului, vor fi calificate de rele, pentru acei factori, cari au rămas ascunși lumii. Și sunt persoane, care dreapta răsplată pentru faptele lor nu o vor primi decât după moarte, cari aici sunt umiliți și persecutați și au suflet mai curat și mai mare, decât mulți, cari se plimbă cu capul ridicat în viața aceasta.

Și dacă nu putem înconjura judecata să ne gândim măcar la ea și să ne îndreptăm. Să nu întrebăm când va sosi ceasul morții, căci aceasta este indiferent, noi totdeauna trebuie să fim pregătiți. Și dacă suntem cu sufletul împăcat, dacă nu avem pe conștiință fapte, care nu respectă legile lui Dum-

nezeu și ale Bisericii, dacă în mărturisiri bune ne spălăm sufletul nostru întinat de-ătâteaori decâteori păcătăm și mai ales dacă cât mai adeseori și cât mai demn îl luăm pe Domnul Nostru Isus Hristos sub forma pâinii și a vinului, atunci nu trebuie să ne chinuască întrebarea înfiorătoare pentru acei nefericiți cari persistă în păcate : Când, o Doamne, când vei trimite îngerul morții la mine, ca să-mi ceri socoteală despre toată viața mea ? Atunci moartea pentru noi va fi ușă prin care sosim la cea mai mare fericire și atunci cu nerăbdare și cu nădejde vom întreba : o Doamne când se va începe fericirea mea adevărată, când Te voi putea vede Isuse al meu ?

Dr. Irina Berinde.

Condițiile Mărturisirei.

Mărturisirea adevărată și valabilă trebuie să fie : generală, întreagă, sinceră, clară și umilă.

I. Suntem obligați a ne mărturisi *toate* păcatele de moarte săvârșite după botez și încă nemărturisite, precum numărul și împrejurările, cari schimbă specia păcatelor. Suntem datori a ne mărturisi păcatele străine, păcatele capitale, cele în contra Spiritului Sfânt și păcatele strigătoare la cer ; păcatele săvârșite în contra lui Dumnezeu, contra aproapelui și contra noastră ; păcatele făcute pe față ori în ascuns, cu pofta, cu gândul, cu vorba, ori cu fapta ; trebuie în interesul mântuirii sufletului nostru a ne mărturisi păcatele săvârșite în contra celor zece porunci dumnezeiești și celor cinci porunci ale s. Biserici, precum și păcatele făcute prin neîmplinirea unui bine, care îl puteam face și numai din nepăsare și neglijență n'am voit a-l face. Cu știință și voință nu ni-e permis nici un singur păcat a-l reface ori a-l ascunde, dacă am săvârșit 101 de păcate și numai una sută, le mărturisim iar al 101-lea îl ascundem, atunci comitem „sacrilegiu,” pentru că unde locuiește și în care suflet mai rămâne numai un singur păcat de moarte, într'acel suflet diavolul se sălășluiește, iar Dumnezeu este alungat de acolo. Harul lui Dumnezeu, grația sfințitoare și păcatul nu se pot împăciui nicicând.

E recomandabil și este foarte salutar a ne mărturisi și păcatele veniale (cele lesne

de iertat) din motivul, că nu putem ușor a cunoaște și deschilni starea gravă a păcatului făcut din cauza poftelor, dorințelor și gândurilor rele; totodată prin mărturisirea acestor păcate ne întărim voința de a putea rezista mai cu ușurință contra ispitelor și ni se înmulțește grația sfințitoare. Dacă după mărturisire și înainte de sfânta Cuminecare ne reamintim de un păcat uitat în mărturisire, atunci suntem obligați numai-decât — cu oarecare modalitate aflată — a ne mărturisi acest păcat de moarte, iar dacă după sf. Cuminecare ne vine în minte un păcat de moarte uitat fără voia noastră atunci suntem datori, cât de îngrabă, în cea mai de-aproape mărturisire, al desvălui al spune.

(Va urma.)

Necazurile crizei de azi simțesc nu numai cei săraci, dar și cei bogați, cărora multă grijă le pricinuește, că unde ar putea asigura câștig mai bun după capitalul lor. Băncile nu sunt sigure, cumpărăturile nu aduc venit, valoarea tuturor lucrurilor din zi în zi scade. Unde pot dar ei să-și așeze banii? Un lucru este sigur: să se ducă la cei săraci, să le cumpere pâine celor flămânzi, haine. — celor goli, ajutoreze bisericile, etc. și bine își vor așeza banii lor. Căci banca binefacerilor nu dă faliment, nu este atinsă de criză. Directorul băncii e bunul Dumnezeu. Lacrimile șterse, privirile recunoscătoare în inima proprie știrea fericită: „azi am fost om” sunt dobânzile înmiite a capitalului investit în aceasta afacere. Faceți bine și sunteți acționarii băncii lui Dumnezeu — unde dividenda este raiul. —

Ratisbon din naștere a fost ovreu, însă el nimica nu a crezut. Lui toate cele sfinte i s'au părut, că sunt niște lucruri ridicole. Însă a avut el daruri, pentru cari înaintea oamenilor a fost mult iubit. A fost tinăr, frumos, bogat și vesel. În anul 1842 îi vine în minte, că va cerceta toate frumusețile lumii. În călătoria sa ajungând în Roma, face cunoștință cu o familie creștină, a cărei membrii îi erau rude. Cu o ocazie Ratisbon declară, că el e ovreu, însă nu are credință. Doamna căsei — care a fost credincioasă bună — a fost mâhnită mult din pricina acesta și i-și propune tare, că pe acest suflet îl va duce

la calea cea bună. Cu rugăciuni ferbinți să se întoarcă către Preacurata V. Maria, ca să intervină Ea la Fiul său, ca Ratisbon să fie împărțășit de darul credinței.

A doua zi, dăruiește lui Ratisbon o medalie cu chipul Mariei, care revarsă cu mâni deschise darul și razele luminii, și-l întreabă, că nu i-ar face un mic serviciu? Ratisbon — pururea amabil — îi promite. Atunci doamna i-a dat medalia, să o poarte la piept.

Ratisbon n'a voit să-o supere, a primit medalia și-a pus-o la piept, însă a declarat, că aceasta nu o face din credință, ci numai pentru aceea, că vrea să-și țină cuvântul dat. De altă dată a primit dela doamna o rugăciune scrisă cu mâna ei, ca aceea rugăciune să o citească în toată ziua odată. La început nu s'a învoit, însă la stăruința doamnei a primit rugăciunea și a făgăduit, că în toată ziua o va citi și s'a ținut de cuvânt.

Între aceste a cercetat toate frumusețile Romei, dar nimica nu l'a mișcat, nici pompoasele slujbe, nici mormintele așezate în catacombe a martirilor, nici tablourile frumoase, nici cântările ingerești din biserica sf. Petru — din contra, mai mult s'a întărit în necredința sa. Dar nu peste mult a murit un prețin de-a doamnei. Bărbatul ei l-a rugat pe Ratisbon, ca să-i ajute la înmormântarea preținului. S'a dus dar cu el la biserica aceea, unde a fost să se săvârșească ceremonia înmormântării și având ceva lucru cu preotul, a intrat în sacristie să vorbească cu el. În acest timp Ratisbon cu ironie a privit icoanele sfinte, altarele și pe aceia, cari au intrat în biserică să se roage. Între timp ajunge și la capele aceea, unde a fost așezată icoana făcătoare de minuni a Mariei. Aceasta icoană a semănat mult cu Maria de pe medalionul lui Ratisbon. Când soțul lui l-a găsit în aceasta capelă, — n'a voit să creadă ochilor săi! L'a văzut pe Ratisbon stând în genunchi înaintea icoanei Mariei și lăcrimând. El îi pune mâna pe umăr, dar Ratisbon stă în genunchi și plânge nemșcat. Pentru ce a plâns?... Căci l-a durut, că atât de mult timp a trăit fără credință și n'a cunoscut o mamă atât de bună, cum e Maria.

În sfârșit, ca din somn, se trezește și plin de bucurie strigă: „Eu am văzut pe Ea, o, cât de frumoasă e.” Și după aceea a spus, că privind icoana Mariei raze, de lumină s'au revărsat asupra lui și el între

aceste a zărit pe P. C. Maria, care cu ochi blânzi căuta la el. „In acest moment — zice el — „am căzut în genunchi, toate le-am făgăduit, toate le cred, din acest moment sunt al vostru, da, eu sunt catolic și cu dor doresc sf. botez.”

Ratisbou prin P. C. V. Maria a primit darul credinții, Credința noastră din zi în zi slăbește, întăriți-ô prin rugăciuni către Maria, mai ales în aceste sfinte zile ale pocăinței, rugându-vă, să puteți face mărturisire foloșitoare, mărturisire mântuitoare.

T. B.

Agru—Sighet.

Programa misiunilor sfinte, ce se vor aranja prin Agru în 2—5 April la Biserica din Sighet.

2 April (Sâmbătă) la orele 6 p. m. Paraclis. Introducere : Necesitatea primenirii sufletesti : I. Boroș vicar.

3 April (Duminecă) la ora 10 sf. Liturghie. Răutatea și uriciunea păcatului : Dr. Al. Filipciuc profesor.

„ la ora 3. p. m. Vecernie. Starea ticăloasă a păcătoșului : Titu Berinde.

4 April (Luni) la ora 10 sf. Liturghie. Despre mărturisire Darius Vlad preot II. Sighet.

„ la ora 4. p. m. Paraclis. Despre sf. Cuminecătură : Titu Berinde.

5 April (Marți) la ora 9 sf. Liturghie. Păstrarea s. darului sfinților după primirea sf. Taine : Petru Pârșe preot în Sârbi.

După sf. Liturghie închiderea : Ilariu Boroș vicar.

In zilele de 3, 4, 5 Aprilie mărturisiri dela orele 8 dim. și după meditație seara.

Nr. 205—932 prot.

Cercular către ven. Cler din districtul protopopesc Sighet.

Sinodul protopopesc de primăvară se va ținea în ziua de 5 Aprilie la Sighet. Ven. frați preoți din acest district sunt invitați de a se prezenta la aceeaș dată la orele 9 dimineaja, când se va începe sf. Liturghie. Masă comună obligătoare.

Programul

1. Deschiderea.
 2. Designarea membrilor verificatori
 3. Cetirea ordinațiunilor episcopali date spre desbatere
 4. Disertația. Discuție asupra disertației
 5. Raport despre situația religioasă-morală din fiecare parohie
 6. Cazul de conștiință. — Discuție
 7. Designarea predicatorului și diseranțului pentru sinodul de toamnă.
 8. Eventuale propuneri
 9. Inchiiderea.
- Sighet, 21 Martie 1932.

Oficiul protopopesc.

Nr. 206—932. protop.

Cercular către ven. Cler din districtul protopopesc Sighet.

Prin acesta cu deplină venerațiune invit pe M. On. Frați-Preoți, ca să binevoiască a-și pregăti rațiunile bisericesti restante și cele de pe anul 1931. până în 10 April ct.

Dela această dată începând, doresc a ieși în fiecare parohie pentru vizitațiune oficioasă și preluarea socotelilor bisericesti. Despre termine voiu anunța la timpul său.

Oficiul protopopesc.

Sighet, la 21 Martie 1932.

reveritor în Hristos frate :

ILARIU BOROȘ

vicar, protopop.

Calendar săptămânal.

27 Martie — 2 Aprilie 1932.

27. Dumineca II. Paresemi. (Ev. d. Marcu 2, 1.) C. Matrona

28. Luni C. Ștefan

29. Marți C. Marcu

30. Miercuri C. Ioan Scărar † 580

31. Joi C. Ipatie

1. Vineri Maria Egipteanca † 421

2. Sâmbătă P. Tit.